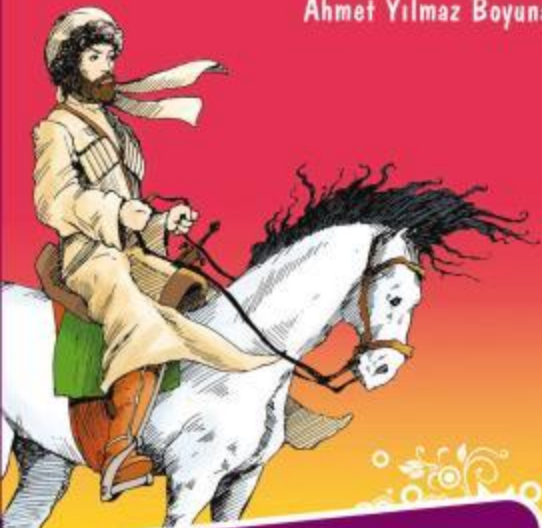

Ahmet Yılmaz Boyunağa

ÖZGÜRLÜK SAVAŞÇISI

Şeyh Şamil

GENÇ
T
YEMER

ÖZGÜRLÜK SAVAŞI

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Proje Editörü Gökçen Yüksel Karaca
Editör Arzu Demir
Kapak Tasarımı Sefer Koçan
İç Tasarım Billur Tirgil

1. Baskı Aralık 2014
Uluslararası Seri No 978-605-08-1872-7

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cad. No:5
Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
Posta P.K. 50 Sirkeci/İstanbul
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Sistem Matbaacılık
Sertifika No 16086
Adres Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Tel (0212) 482 11 01

TİMAŞ YAYINLARI / 3750
ALPARSLAN'IN AKINCISI / 4
KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© 2014 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

KEŞİF GÖREVİ

Sultan Alparslan bahar aylarında yapacağı sefer için şimdiden hazırlıklara başlamıştı. Bu hazırlıkların en önemlisi de sefer yapacakları topraklar hakkında bilgi edinmektir. Oraların havası, doğası, fiziksel şartları, ulaşımı gibi konularda keşif yapmak akıncıların görevidir. Akıncılar savaş öncesinde ve savaş boyunca ordunun ilerisinde keşif görevi yaparlardı. Ayrıca köprü, geçit, boğaz gibi önemli noktalarda gerekli önlemleri alırlar ve güvenliği sağlardı.

Akıncı beyi Alperen, Sultan Alparslan'ın huzurundaydı. Yeni bir görev alacak olmanın heyecanı ve

gururu içindeydi. Görevinin ne olduğunu öğrenmek için sultanın karşısında saygıyla eğilmiş bekliyordu. Az sonra sultan konuşmaya başladığında onun her bir kelimesini dikkatle dinledi.

Alperen, sultanın huzurundan çıkar çıkmaz akıncılarını topladı. Sultanın sefer yapacağı Bizans'ın sınır boylarına doğru yola çıktılar.

Mevsim kıştı. Gün geçtikçe soğuk artmış ve kar atıştırmaya başlamıştı. Buna rağmen Alperen, görevi yerine getirmekte kararlıydı.

Akıncıların hep birlikte dolaşması dikkat çekebilirdi. Bu yüzden Alperen, akıncılarını üçer kişiden oluşan üç gruba ayırdı. Her bir grubu farklı yönlere yönlendirdi. Onuncu kişi olan kendisi ise tek başına keşif yapacaktı.

KIŞ GECEŚİ

Önceki gün atıştırmaya başlayan kar, gece tipiye dönüşmüştü. Kuytu yerlerde kar birikmiş, yollar bir bir kapanmıştı. Ara sıra çıkan sert rüzgâr, karları etrafa savuruyordu. Görüş mesafesi gittikçe düşüyordu.

Akıncı beyi Alperen iliklerine dek üşüyordu. Kalın giyinmesine rağmen tir tir titriyordu. Yüzüne vuran kar tanelerine aldırıyordu ama başı döndüğü için etrafı bulanık görüyordu. Bu şekilde bir süre yol alan Alperen zorlukla at üstünde duruyordu.

Bu havada yola devam ettiğine pişmandı. “Sav Tekin Usta’m ne derdi: ‘Karlı havaya dağda yakalanmayacaksın. Yakalanırsan da en kısa sürede bir yere

sığınmaya bakacaksın. Soğuğa karşı mertlik olmaz.’ Ama ben onun bu sözlerini dinlemedim... Çok üşüyorum. Hastalanacağım herhâlde.”

Karın şiddetini iyice artırmasıyla tamamen beyaza bürünen bu yerlerde Karayel dikkatli bir şekilde yürümeye çalışıyordu. Ara sıra duruyor ve etrafı dinliyordu. Ancak rüzgârın ağaçlarda ve kayalıklarda yankılanan sesinden başka bir şey duyulmuyordu.

Dağ yolunda ilerlemeye çalışan Alperen’in aklına bir an burada donacağı geldi: “Uykum da geliyor ama uyumamalıyım. Ateşim var galiba. Ya etrafımızı kurtlar sararsa! Allah’ım sen yardım et bana!”

Biraz daha tırmanan Karayel rüzgâr yönünde durdu, havayı derin derin kokladı.

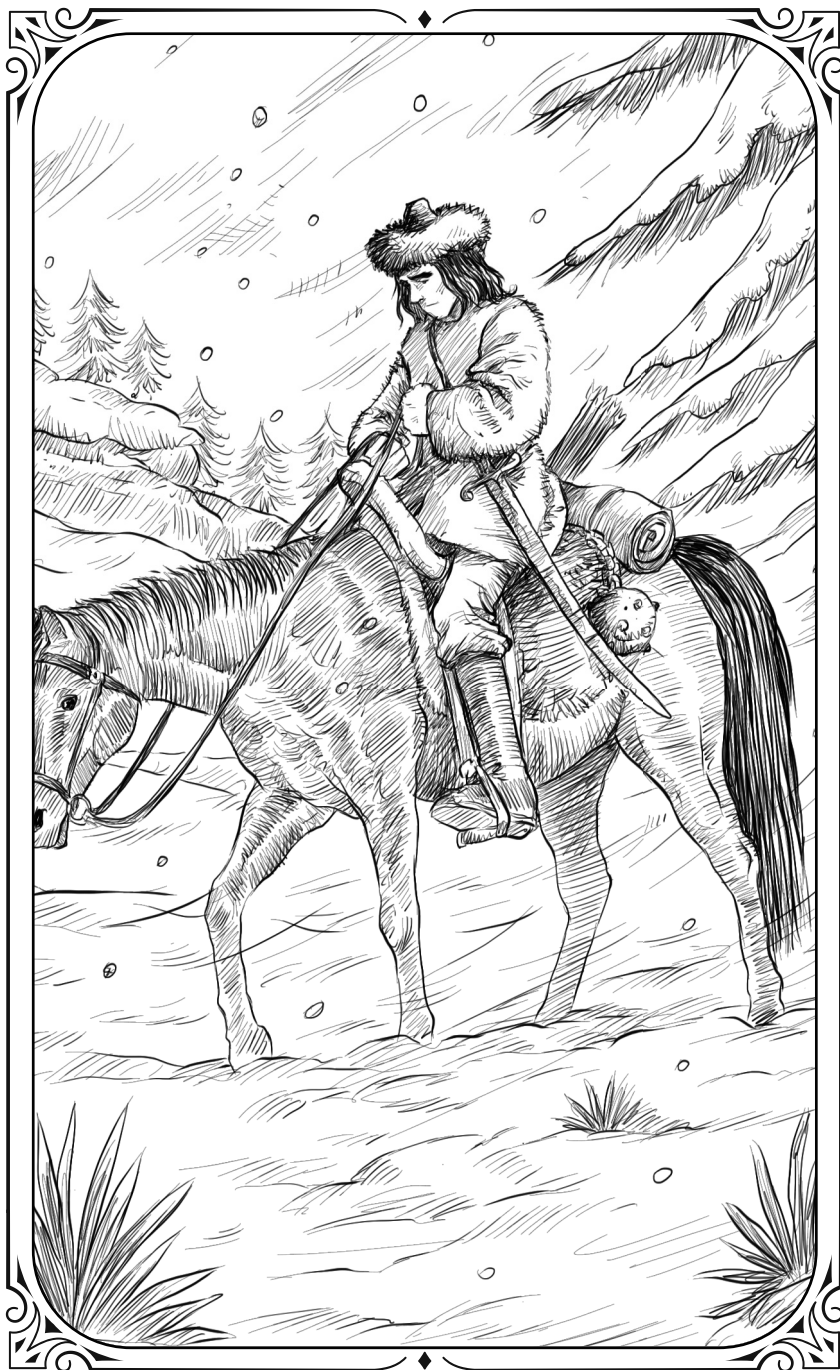
– Ne oluyor Karayel? Bir şey mi hissettin? Bu dağ başında bizden başka kimse olmaz, dedi Alperen.

Karayel kişnedi.

– Ha bir de kurtlar vardır. Umarım ki uzun süredir aç olmasınlar. Burada bize saldırabilirler. Dikkatli ol, diye devam etti Alperen.

At bir daha kişnedi.

Alperen’in ateşi gittikçe yükseliyor, ara ara bulanık görmeye devam ediyordu. İşte bu anlarda dikkatle ileriye bakıyor fakat uzayıp giden beyazlıkta bir şey

seçemiyordu. Kendi kendine “Her yer, her şey bembeyaz.” diyordu.

Sadece sağda solda tek tük çam ağaçları kolayca seçilebiliyordu. Yaprakları dökülen diğer ağaçlar adeta buzdan birer heykel olmuşlardı. Alperen bunlara dikkatle baktı, ne olduklarını anlamaya çalıştı. “Bulanık görüyorum. Her şey sanki bir sis perdesiyle örtülmüş gibi... Sığınacak bir yer bulsaydık iyi olacaktı. Dinlenir, kendime gelirdim.” diye düşündü.

Bu dağ başında kimsecikler olmadığı gibi sığınacak bir yer de görülüyordu. Bu yüzden Alperen bir karar verdi. Zorlukla konuştu:

– Karayel, devam edeceğiz. Durursak buralarda donarız ya da kurtlara yem oluruz. Ha gayret!

Yukarı doğru tırmandıkça Karayel dizlerine dek kara batıyordu. Rüzgâr şiddetini artırıyor, zemheri gittikçe kuvvetleniyordu.

Alperen belli belirsiz dudak hareketleriyle mırıldandı: “Akşama dek bir yere sığınsaydık ya da bir mağara bulsaydık.”

KARA KURT

Uzaktaki bir tepede, ağaçların arasından Alperen ile atını izleyen bir çift göz vardı. Bu keskin gözler tipide bile görebiliyordu. Bu, Kara Kurt'tan başkası değildi. Alperen ile Karayel'in dikkatini çekmemek ve öteki kurtların duymasını önlemek için özellikle ulumuyordu. Sessizce ve dikkatlice onları uzaktan takip ediyordu.

Kara Kurt ara sıra durup arkasını ve çevresini kontrol ediyordu. Karayel'in koca gövdesini sonsuz beyazlığın içinde kaybetmemek için uğraşıyordu. Böyle durumlarda bazen onlara biraz yaklaşıyordu. Bazen de geride kalıp sık sık koklayarak atın izlerini takip ediyordu.